

ÁNH SÁNG VÀ SÁM HỐI

Dân ngồi trong tối tăm đã thấy ánh sáng huy hoàng,
Ánh sáng xuất hiện cho người ngồi trong bóng tối sự chết
Bây giờ Chúa Giêsu rao giảng và nói:
"Hãy hối cải vì Nước Trời đã gần đến"
(Mt, 4: 12-23).

Bài 4

ÁNH SÁNG VÀ SÁM HỐI

Hồi nhỏ, tôi từng nghe thầy giáo kể chuyện cổ tích Grimm:

“Có hai anh em Hansel và Gretel bị cha mẹ bỏ rơi trong rừng vì nghèo đói. Giữa bóng tối rừng sâu, Hansel rải những viên sỏi trắng để tìm đường về. Nhờ ánh trăng chiếu sáng, những viên sỏi lấp lánh như sao dẫn hai em trở lại nhà.

Lần sau, Hansel chỉ có vụn bánh mì, nhưng chim chóc đã ăn hết. Hai em lạc sâu hơn vào rừng, gặp ngôi nhà bánh kẹo của mục phù thủy. Bị giam cầm, Gretel đã dùng mưu trí để cứu cả hai, và cuối cùng tìm được đường về, mang theo cả kho bánh kẹo quý báu và niềm hy vọng.

Tôi lại nhớ đến chuyện bà nội vắn nùn:

Bà sai tôi ra ngoài rút rơm, vắn thành một cái nùn thật dài để làm đuốc đi lễ sáng. Trên đường làng lầy lội, mùa đông giá rét, ánh đuốc soi đường giúp bà không trượt chân vấp té. Ánh sáng ấy không chỉ soi đường, mà còn là dấu chỉ của lòng tin và sự chuẩn bị.

Thầy lại kể tiếp:

Một đêm mưa gió, thôn làng kia mất điện. Trong túp lều tranh lụp xụp, ông lão nghèo quờ quạng tìm cây đèn dầu. Khi bật lửa, ông phát hiện đèn đã cạn dầu từ lâu. Ông thở dài, nhớ lại: đã bao lần định mua thêm dầu nhưng cứ lần lửa. Đã bao lần thấy đèn mờ đi, ông nghĩ “chưa cần thay dầu.”

Và giờ đây, khi bóng tối phủ đầy, ông mới thấy ánh sáng quan trọng đến thế nào. Ông đứng dậy, lần mò sang nhà hàng xóm xin ít dầu. Trên đường về, ông thầm nghĩ:

"Ánh sáng không tự nhiên mà đến nếu ta không chuẩn bị. Và bóng tối sẽ không biến mất nếu ta không lên đường mà đi kiếm."

Những câu chuyện ấy là hành trình của mỗi người chúng ta: Có lúc ta bị lạc trong bóng tối của tội lỗi, của chia rẽ, của thất vọng. Có lúc ta tưởng mình tìm được đường bằng “vụn bánh,” nhưng rồi lại lạc sâu hơn. Trong bóng đêm ma quái, sợ hãi che mắt nhìn đường đi, không có nùn đuốc thắp sáng dẫn lối, làm sao đến được thánh đường dự lễ?

Những giải pháp ấy tạm bợ, không đủ. Nhưng ánh sáng của Chúa – như ánh trăng soi những viên sỏi trắng – vẫn luôn hiện diện.

Sám hối là khi ta nhận ra mình đang lạc lối, và can đảm quay về. Ta được mời gọi dùng chính lòng tin và tình yêu để vượt qua bóng tối, trở về với ánh sáng của Thiên Chúa.

Có những lúc tâm hồn ta cạn dầu – vì tội lỗi, vì thờ ơ, vì chia rẽ. Có những bóng ma, yêu tinh rình rập trong đêm đen khiến ta chùn chân không dám bước tới. Nhưng ánh sáng của Thiên Chúa vẫn đang chờ để được thắp lên – nếu ta biết sám hối, biết lên đường, biết mở lòng đón nhận.

Hôm nay, Lời Chúa mời gọi ta: **"Hãy sám hối, vì Nước Trời đã đến gần."**

Ánh sáng đã bùng lên – không phải để soi cho đẹp, mà để mời gọi ta **thay đổi, bước theo Thầy**, và **trở thành ánh sáng cho người khác**.

Ánh sáng ấy chính là Đức Giêsu, Đấng đến soi vào bóng tối nhân loại.

Ánh sáng ấy tượng trưng cho sự hiện diện của Thiên Chúa, cho chân lý, cho niềm hy vọng giữa bóng tối của tội lỗi, chia rẽ, và thất vọng.

"Hãy sám hối, vì Nước Trời đã đến gần."

Đó là Lời Chúa đầu tiên trong sứ vụ rao giảng của Ngài, mở đường cho việc theo Chúa và trở thành môn đệ.

Sám hối là thái độ đáp lại ánh sáng ấy – một hành trình hoán cải, từ bỏ, và bước theo tiếng gọi của Đức Kitô.

Lời Chúa được thánh Mathêu trình thuật trong **Tin Mừng**:

"Khi ấy, nghe tin Gioan bị nộp, Chúa Giêsu lui về Galilêa. Người rời bỏ thành Nadarét, đến ở miền duyên hải, thành Capharnaum, giáp ranh đất Giabulon và Nepthali, để ứng nghiệm lời đã phán bởi miệng tiên tri Isaia rằng: "Hỡi đất Giabulon và đất Nepthali, đường dọc theo biển, bên kia sông Giođan, Galilêa của ngoại bang! Dân ngồi trong tối tăm đã thấy ánh sáng huy hoàng; ánh sáng đã xuất hiện cho người ngồi trong bóng sự chết".

Từ bấy giờ, Chúa Giêsu bắt đầu rao giảng và nói: **"Hãy hối cải, vì nước trời đã gần đến!"**

Nhân lúc Chúa Giêsu đi dọc theo bờ biển Galilêa, Người thấy hai anh em là Simon, cũng gọi là Phêrô, và Anrê, em ông, cả hai đang thả lưới dưới biển, vì hai ông là ngư phủ. Người bảo hai ông rằng: "Các người hãy theo Ta, Ta sẽ làm cho các người trở thành những người phủ lưới người ta". Lập tức hai ông bỏ lưới đó mà theo Người. Đi xa hơn một đôi, Người lại thấy hai anh em khác là Giacôbê con ông Giêbêđê, và Gioan em ông đang vá lưới trong thuyền với cha là Giêbêđê. Người cũng gọi hai ông. **Lập tức hai ông bỏ lưới và cha mình mà đi theo Người.** Và Chúa Giêsu đi rảo quanh khắp xứ Galilêa, dạy dỗ trong các hội đường của họ, rao giảng tin mừng nước trời, chữa lành mọi bệnh hoạn tật nguyền trong dân. (Mt 4, 12-23)

Trong đêm dài của nhân loại, khi bóng tối của tội lỗi, chia rẽ và thất vọng phủ đầy, Thiên Chúa đã không im lặng. Ngài sai Con Một đến như **ánh sáng Thần Linh**, soi chiếu vào những nơi tưởng chừng không còn hy vọng. Ánh sáng ấy không chỉ vạch rõ con đường, mà còn **thức tỉnh tâm hồn, mở lối cho sự thật**, và **dẫn đưa đến sự sống đời đời**.

Nhưng ánh sáng ấy không chói lòa để xét xử. Đó là **ánh sáng Tình Thương** – dịu dàng, kiên nhẫn, và đầy lòng xót thương. Như ánh trăng soi những viên sỏi trắng cho Hansel và Gretel trở về nhà, như ngọn đuốc bà nội vịn nùn để đi lễ trong sương giá, ánh sáng của Chúa **sưởi ấm trái tim băng giá, nâng đỡ bước chân yếu mềm**, và **mời gọi con người quay về với Ngài**.

Hôm nay, ánh sáng ấy vẫn đang chiếu rọi. Không phải để làm đẹp cho thế gian, mà để **biến đổi thế gian**. Không phải để soi cho riêng ta, mà để **mời gọi ta trở thành ánh sáng cho người khác**.

I- ÁNH SÁNG THẦN LINH SOI CHIẾU TÂM HỒN LẠC LỐI

Đó là **ánh sáng của Khôn Ngoan khởi từ Thiên Chúa Cha**, ánh sáng của Đức Giêsu Kitô nhập thể làm người: *"Người đi rao quanh khắp xứ Galilêa, dạy dỗ trong các hội đường của họ, rao giảng tin mừng nước trời, chữa lành mọi bệnh hoạn tật nguyền trong dân"*.

Trong Tin Mừng Gioan, Đức Giêsu đã nói: "Ta là ánh sáng thế gian. Ai theo Ta sẽ không đi trong bóng tối, nhưng sẽ có ánh sáng đem lại sự sống" (Ga 8,12).

** Khôn Ngoan đến từ Thiên Chúa và soi sáng tâm trí con người:*

Từ trời cao ngất tầng tầng,
Ý Người đã định, uổng công truy tìm,
Nếu Người chẳng ban Khí Thần,
Nếu không được Đức Khôn Ngoan đỡ dẫn.
(Khôn Ngoan 9:17)

** Khôn Ngoan là thần khí yêu mến con người, không cư ngụ nơi tâm hồn gian ác:*

Lòng ai độc ác, gian hùng,
'Đức Khôn Ngoan sẽ chẳng ưng ngự vào.
Vì chưng tội lỗi biết bao!
Chúng ưng xác thịt chìm sâu vũng lầy.
(Khôn Ngoan 1:4)

** Khôn Ngoan giúp con người biết điều đẹp lòng Thiên Chúa:*

Cho nên đường lối phạm nhân
Sửa lại cho đúng, phải cần thẳng ngay.
Phải dạy cho họ điều hay,
Để lòng Chúa được tràn đầy niềm vui.
Đức Khôn Ngoan sẽ đến ngay
Ban ơn cứu độ một ngày một hơn.
(Khôn Ngoan 9:18)

** Khôn Ngoan của Đức Chúa ngập tràn cõi đất, soi chiếu và gìn giữ sự sống.*

Thần Khí Chúa dạt dào cõi đất,
Bảo-toàn mỗi hiệp nhất muôn loài,
Cho nên ngôn ngữ loài người,
Chúa đều thấu hiểu từng lời, mọi câu.
(Khôn Ngoan 1:7)

☞ [:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

Trên con đường từ Giêricô, Chúa Giêsu gặp một người mù tên là Báctimê, đang ngồi ăn xin bên vệ đường. Khi nghe biết Chúa đang đi ngang, anh đã kêu lớn: "*Lạy ông Giêsu, Con vua Đavít, xin dủ lòng thương tôi!*". Dù bị nhiều người quát nạt, anh vẫn càng kêu lớn hơn. Anh không thấy ánh sáng bằng mắt, nhưng **tâm hồn anh đã nhận ra ánh sáng của lòng thương xót**. Và chính lòng tin ấy đã khiến Chúa dừng lại, gọi anh đến, và chữa lành: "*Anh hãy đi, lòng tin của anh đã cứu anh.*" (Mc 10,52) . Ngay lúc ấy, anh *vất áo choàng, đứng phắt dậy, và xin được thấy*, và đi theo Chúa trên con đường Người đi.

Người mù bẩm sinh không xin gì, nhưng Đức Giêsu *chủ động đến, xúc bìn vào mắt*, và sai anh đi rửa ở hồ Si-lô-ác. Sau khi được sáng, anh *can đảm làm chứng*, dù bị tra khảo và loại trừ. Anh là hình ảnh của người *được ánh sáng chạm đến*, và từ đó *trở thành chứng nhân*, dám nói: "Tôi đã mù, mà nay tôi thấy!" (Ga 9,25)

Cả hai người mù đều là biểu tượng của **tâm hồn lạc lối**, nhưng khi ánh sáng của Đức Kitô — chính là **Khôn Ngoan nhập thể** — chạm đến, họ được **biến đổi**:

Họ là là hình ảnh sống động của sám hối và ánh sáng: Họ **nhận ra mình đang ở trong bóng tối**, không chỉ thể lý mà cả tâm linh. Họ **kêu lên với lòng tin**, không ngại bị ngăn cản. Họ được chữa lành, và **đáp lại bằng hành động**: đi theo Chúa.

Sám hối không chỉ là ăn năn, mà là **can đảm kêu lên**, là mở lòng đón nhận ánh sáng, là **bước theo ánh sáng ấy** trong hành trình mới.

Có thể ta đang ngồi bên vệ đường cuộc đời, mù lòa vì tội lỗi, vì thờ ơ, vì thất vọng. Nhưng nếu ta dám kêu lên, ánh sáng sẽ đến. Nếu ta dám đứng dậy, Chúa sẽ chữa lành. Nếu ta dám bước theo, ta sẽ không còn ở trong bóng tối.

Đó là là ánh sáng đến từ Thiên Chúa, vượt trên mọi bóng tối trần gian.

Ánh sáng ấy **soi tỏ sự thật, vạch rõ con đường**, và **mở lối cho ơn cứu độ**, **dẫn đưa nhân loại đến sự sống**: "*Dân ngồi trong tối tăm đã thấy ánh sáng huy hoàng; ánh sáng đã xuất hiện cho người ngồi trong bóng sự chết.*" (Mt 4:16)

Ánh sáng ấy chính là Đức Giêsu, Đấng đến Galilê để ứng nghiệm lời ngôn sứ Isaia trong **Bài Đọc I** loan báo niềm vui cho dân Galilê – vùng đất từng bị coi là xa cách Thiên Chúa: "*Dân đang ngồi trong bóng tối đã thấy ánh sáng huy hoàng.*" (Is 9,1) Không phải là Ánh sáng đến nơi quyền thế, mà đến nơi những người đang lần bước trong bóng tối, tức là trong tình trạng cần được cứu, cần hoán cải.

[1] Người đi trong bóng mịt mù,
Đã nhìn thấy sáng một vùng minh mông.

Sống trong đêm tối hãi hùng,
Ánh quang đã chiếu khắp vùng nhân gian.

[2] Người tăng gấp bội nhân dân,
Người ban cho họ hân hoan ngất trời.
Trước nhan thánh Chúa rạng ngời,
Họ mừng như gặt lúa đầy nhà kho,
Như lúc được phân chia cho,
Lãnh phần chiến quả tung hô reo hò.

[3] Vì mang ách nặng trên vai
Lại thêm gậy của tên cai cứ dần,
Như thời buổi Madian,
Ra tay Chúa đập chằng còn thương tâm.

[4] Vì bao unction xéo rầm rầm,
Chiến bào vết máu tím bầm đã khô,
Thảm đều đốt cháy ra tro,
Lửa trời thiêu rụi chằng cho ở đời.

(Is 9, 1- 4)

⇒ [∴ Cong Giao Viet Nam ∴](#)

II- ÁNH SÁNG TÌNH THƯƠNG SƯỜI ẤM TRÁI TIM BẰNG GIÁ

Đó là ánh sáng của tình thương, của lòng Chúa thương xót, ánh sáng của một Thiên Chúa cúi xuống với nhân loại, bước vào đêm tối để đồng hành và cứu chuộc, là sự thật và tình yêu của Đức Kitô, soi vào những chia rẽ nội bộ, là lời mời gọi cộng đoàn từ bỏ tình thần bè phái, trở về với thập giá – trung tâm của đức tin, như Thánh Phaolô trong **Bài đọc II** kêu gọi cộng đoàn hãy hiệp nhất, đừng chia rẽ, nhưng hãy **nhận ra mọi người đều là anh chị em với nhau**.

Anh em thân mến, nhân danh Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta, **tôi xin anh em tất cả hãy đồng tâm hiệp ý với nhau, giữa anh em đừng có chia rẽ; hãy đoàn kết chặt chẽ trong cùng một thần khí và cùng một tâm tình**. Anh em thân mến, tôi đã được các người nhà Khloê cho hay rằng: giữa anh em đang có những sự bất đồng. Tôi có ý nói điều này, là mỗi người trong anh em nói: “Tôi, tôi thuộc về Phaolô; – “Tôi về phe Apollô”; – “Còn tôi, tôi về phe Kêpha”; – “Và tôi thuộc về phe Chúa Kitô”. Chúa Kitô bị phân chia rồi sao? Có phải Phaolô đã chịu đóng đinh vì anh em đâu? Hay là nhân danh Phaolô mà anh em chịu phép rửa? **Đức Kitô không sai tôi đi rửa tội, mà là đi rao giảng Tin Mừng, không phải bằng lời nói khôn khéo, kéo thập giá của Đức Kitô ra hư không**. (1 Cr 1,10–13.17)

III- ÁNH SÁNG GỌI KÈ ĐÃ MẤT CHÚA BIẾT SÁM HỐI TRỞ THÀNH CHỨNG NHÂN

Có những lúc trong đời, ta tưởng mình đang đi đúng đường — nhưng thật ra đang lạc xa Thiên Chúa. Có những tâm hồn tưởng đã khép lại với ân sủng, nhưng chính trong bóng tối ấy, ánh sáng Thần Linh lại bắt ngờ chiếu rọi, gọi ta trở về.

Thánh Phaolô và Augustinô, hai hành trình được ánh sáng gọi

** Thánh Phaolô – Ánh sáng trên đường Đa-mát*

Ông từng là *kẻ bắt bớ Hội Thánh*, tưởng mình phục vụ Thiên Chúa bằng cách tiêu diệt Kitô hữu. Nhưng *ánh sáng từ trời* đã chiếu xuống, khiến ông *ngã ngựa, mù lòa*, và rồi *được chữa lành* cả thể lý lẫn tâm linh. Sau đó, ông trở thành *người loan báo Tin Mừng không mệt mỏi*, viết phần lớn Tân Ước. “Ánh sáng ấy rực rỡ hơn mặt trời” (Cv 26,13). Ánh sáng không chỉ làm ông mù, mà còn **mở mắt tâm hồn**.

** Thánh Augustinô – Ánh sáng nội tâm của Khôn Ngoan*

Ngài từng sống trong *lạc thú, triết lý sai lạc, và hoài nghi*, dù luôn khao khát chân lý. Trong *Tự thú*, ngài kể lại giây phút **ánh sáng soi vào tâm hồn**, khi nghe tiếng gọi: “*Hãy đọc đi!*”. Sau khi đọc Thánh Kinh, ngài *quỳ gối sám hối*, và trở thành *một trong những trí tuệ vĩ đại nhất của Hội Thánh*: “Muộn màng con yêu Chúa, vẻ đẹp xưa nay vẫn có, vẻ đẹp muộn màng con mới biết yêu!” (*Tự thú*, quyển X). Một lời sám hối đầy ánh sáng và tình yêu.

Hôm nay, ánh sáng ấy vẫn đang gọi. Gọi từng người chúng ta — dù đã từng lạc lối, từng yếu đuối, từng xa Chúa. Gọi để sám hối. Gọi để trở thành chứng nhân. Gọi để ánh sáng ấy không chỉ soi ta, mà còn lan tỏa qua ta đến những người khác.

Trong Ga 9, Đức Giêsu nói: “**Bao lâu Thầy còn ở thế gian, Thầy là ánh sáng thế gian.**” (Ga 9,5)

Thánh Phaolô và Augustinô, hai hành trình được ánh sáng gọi

** Thánh Phaolô – Ánh sáng trên đường Đa-mát*

Ông từng là *kẻ bắt bớ Hội Thánh*, tưởng mình phục vụ Thiên Chúa bằng cách tiêu diệt Kitô hữu. Nhưng *ánh sáng từ trời* đã chiếu xuống, khiến ông *ngã ngựa, mù lòa*, và rồi *được chữa lành* cả thể lý lẫn tâm linh. Sau đó, ông trở thành *người loan báo Tin Mừng không mệt mỏi*, viết phần lớn Tân Ước. “Ánh sáng ấy rực rỡ hơn mặt trời” (Cv 26,13). Ánh sáng không chỉ làm ông mù, mà còn **mở mắt tâm hồn**.

** Thánh Augustinô – Ánh sáng nội tâm của Khôn Ngoan*

Ngài từng sống trong *lạc thú, triết lý sai lạc, và hoài nghi*, dù luôn khao khát chân lý. Trong *Tự thú*, ngài kể lại giây phút **ánh sáng soi vào tâm hồn**, khi nghe tiếng gọi: “*Hãy đọc đi!*”. Sau khi đọc Thánh Kinh, ngài *quỳ gối sám hối*, và trở thành *một trong những trí tuệ vĩ đại nhất của Hội Thánh*: “Muộn màng con yêu Chúa, vẻ đẹp xưa nay vẫn có, vẻ đẹp muộn màng con mới biết yêu!” (*Tự thú*, quyển X). Một lời sám hối đầy ánh sáng và tình yêu.

Hiệp cùng ca đoàn, xin dâng lời **Thánh-Vịnh** : con vững tin “Chúa nhân lành sẵn rộng lòng thương, Ngài cho con trú ẩn, con được cứu độ, con còn sợ chi.

[1] Chúa là nguồn sáng của con,
Nguồn ơn cứu độ, con còn khiếp chi?
Ngài là đồn lũy thành trì,

Cho con trú ẩn, sợ gì nữa đâu!

[4] Một điều con vẫn ước ao
Tìm Lều Thánh Chúa con vào ở luôn,
Ngày ngày bên Chúa, hân hoan,
Con chiêm ngưỡng Chúa, hưởng muôn phúc lành.

[13] Con vững tin trên dương gian người sống,
Chúa nhân lành sẵn rộng lòng thương,

[14] Nào ai can đảm kiên cường,
Hãy trông cậy Chúa khôn lường từ-bi!
(TV 27: 1.4, 13-14)

=> <http://www.congiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

IV- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa Giêsu, Ánh sáng của đời con, xin chiếu soi tâm hồn con, để con biết sám hối, con biết quay về và biết bước theo Ngài. Xin cho con trở thành ánh sáng cho anh chị em con, ánh sáng nhỏ bé giữa đời, để cùng Ngài thắp lên niềm hy vọng cho thế giới đang cần ánh sáng yêu thương.

Lạy Mẹ vô nhiễm từ nhân!
Khi xưa Mẹ được sứ thần truyền tin,
Tạ ơn Thiên Chúa đoái nhìn
Khiêm cung cất tiếng, Mẹ bèn xin vâng.
Mẹ đầy ơn Chúa Thánh Thần,
Đồng công cứu thế, Mẹ hằng trung gian:
"Xin Cha thương xót thế nhân
Nguôi cơn thịnh nộ ban ơn an bình."

Lạy Thánh Tâm Chúa nhân lành
Xin cho con biết hạ mình khiêm nhu,
Dạy con nhân hậu hiền từ,
Uốn lòng cứng cỏi ngục tù chúng con.

*Mẹ ơi con biết tội rồi
Con nay sám hối trọn đời ăn năn
Cậy trông lòng Chúa khoan nhân,
Mẹ ơi thương giúp xin can gián Người
Chúa mà chấp tội không nguôi,
Thì con mất Chúa muôn đời, Mẹ ơi!*

Maria, Mẹ ơi!
Từ lâu lắm rồi
Hồn con rã rời,
Tội con chồng chất

Tim con héo khô,
Thân xác vật-vờ,
Máu tim lạnh ngắt
Lưỡi con đắng tê,
Mắt con mờ tối,
Trí khôn u-mê,
Cõi lòng han rỉ,
Con theo ma quỷ
Con mất Chúa lâu rồi,
Maria, Mẹ ơi!

Maria, Mẹ ơi!
Từ lâu lắm rồi
Con đây tội lỗi
 Gian dối sân si
 Bất tri vô cảm,
 Mê đắm dục vọng,
 Vu khống kiêu căng,
 Nói năng hại người,
 Nghe lời ma vương,
 Hắt đổ yêu thương
 Gạt lường giăng bẫy,
 Gieo cấy oán thù.
 Nghi ngờ đổ kị
 Con theo ma quỷ
 Con mất Chúa lâu rồi
 Maria Mẹ ơi

Maria Mẹ ơi
Mẹ thưa với Ngài:
Con quỳ ngoài cửa,
Xin Chúa khoan nhân,
Chúa đừng phạt nữa
Con đã quy hồi,
Con quyết ăn năn,
Sống theo đường Ngài,
Chúa đừng bưng tai,
Xin hãy dung tha!
Mẹ từng đã hứa,
Tiệc cưới Ca-na,
Chúa nào chấp hoài,
Mẹ thưa với Chúa:
Con mất Chúa lâu rồi
Maria, Mẹ ơi!

<https://youtu.be/WFulww0beY4>

Ben. Đỗ Quang Vinh